

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

Αν και σταθερά τα τελευταία χρόνια, οι άρπαγες του δήμου Ζωγράφου έχουν προσπαθήσει να πάρουν στα χέρια τους τον χώρο της Βίλλας Ζωγράφου, μόνο τελευταία έχουμε γίνει μάρτυρες μιας συντονισμένης προσπάθειας **του συνόλου** της δημοτικής αρχής να επιτεθούν με αραστή μεταξύ τους συνεργασία στην κατάληψη, η οποία δραστηριοποιείται τα τελευταία χρόνια στον χώρο. Χέρι-χέρι, λοιπόν, «δεξιά» και «αριστερά» προχωρούν στην κατασκευοφάντηση της κατάληψης, με μέσα τα οποία δεν συναντάμε πρώτη φορά. Στόχος τους, να προλειάνουν το έδαφος για μια κατασταλτική επέμβαση, προκειμένου να περάσει στην κατοχή τους ΟΛΟΣ ο χώρος (κτίριο και πάρκο). Κάτι τέτοιο δεν μας ρίχνει από τα σύννεφα, ούτε το θεωρούμε ιδιαιτερότητα του Δήμου Ζωγράφου. Η αρπαγή ελεύθερων χώρων, η καταστροφή της φύσης, η επέμβαση στις ζωές όλων των ανθρώπων, που επιμένουν να μην ζουν με τους κανόνες του, είναι η πεμπτούσια του κράτους και του κεφαλαίου. Και φυσικά το πιο σταθερό εργαλείο στα χέρια του είναι η καταστολή. Και αν, για να την επιβάλει, στο παρελθόν, τη συνόδευε από άναρθρες φασιστικές κραυγές για τάξη και ασφάλεια, η τωρινή πρώτη φορά φασιστερά έρχεται πιο διαβασμένη και ύπουλη. Διαλέγει έναν Δούρειο Ίππο, που δύσκολα η κοινωνία θα απορρίψει: Πολιτισμός!

Δεν έχει περάσει καιρός από τότε που φανερώθηκαν τα σχέδια της δημοτικής αρχής για να γίνει το κτίριο της Βίλλας ωδείο, σχέδια ενάντια στα οποία ο κόσμος του ανταγωνιστικού κινήματος, αλλά και της γειτονιάς έδειξε την αντίθεσή του. Ωστόσο, το φετινό καλοκαίρι ξεκίνησε η κατά μέτωπο επίθεση. Αρχικά, η δήμαρχος παραδέχθηκε ότι έχει ρουφιανέψει το ζήτημα στην εισαγγελική αρχή, ενώ ο πρόεδρος του ΝΠΔΔ παραδεχόταν σε συνέντευξή του ότι απλά περιμένουν τα πιστά στρατιωτάκια τους, τους μπάτσους να κάνουν τη βρώμικη δουλειά ώστε να τους αδειάσουν τη γωνιά αυτοί που θα σταθούν ενάντια στην «ανάπτυξη». Από κοντά και ο «φυτευτός» εκλεκτός της ΝΔ να βγάζει δεξιάς αισθητικής βιντεάκια. Καταλαβαίνουν ότι όσο υπάρχει ο Αυτοδιαχειριζόμενος Κοινωνικός Χώρος Βίλλα Ζωγράφου, θα συνεχίσει να υπάρχει και ο τελευταίος χώρος πρασίνου στο κέντρο του Ζωγράφου. Και αν γίνει αυτό, πού θα γίνουν αναπλάσεις; Πώς θα εκμεταλλευτούν εμπορικά τον χώρο; Πού τέλος πάντων θα γίνει το parking της σχεδιαζόμενης γραμμής του μετρό, με στάση στη Γαρδένια; Δεν περιμένει κανένας ότι μπροστά στο χρήμα θα κολλήσουν σε μερικά δέντρα...

Σαφής ένδειξη των σχεδίων της δημοτικής αρχής είναι η υπόγεια συμφωνία του Δήμου με εταιρεία security στην οποία έχει ΉΔΗ αναθέσει τη φύλαξη του πάρκου. Τοποθετώντας δηλαδή ιδιωτικούς μπάτσους, οι οποίοι θα ελέγχουν την καθημερινότητα όλων όσων κινούνται στο συγκεκριμένο χώρο. Υπό το βλέμμα σκευοριτάδων θα κυκλοφορεί πλέον ο καθένας στα τελευταία μη-τσιμεντοποιημένα στρέμματα στην περιοχή, τουλάχιστον για όσο αυτά υπάρχουν. Δεν αμφιβάλλουμε, βέβαια, ότι η κοινωνία είναι γεμάτη ρουφιάνους, που θα επικροτούσαν μία τέτοια κίνηση, απέναντι στους οποίους είναι χρέος μας να σταθούμε. Η τακτική της καθυπόταξης, μέσω της επιτήρησης, για την υπαγωγή του καθετί ζωντανού σε μια ελεγχόμενη χρησιμότητα, δεν είναι κάτι καινούριο. Πλέον, όμως ο παράγοντας της τεχνολογικής εξέλιξης έχει δημιουργήσει μια επιτάχυνση στην εξάπλωση των δικτύων επιτήρησης. Οι γειτονιές, τα στενά, τα πάρκα, που μέχρι σήμερα αποτελούσαν ανάσες ελευθερίας από το πανοπτικό μάτι των διάφορων εξουσιών, είναι σχεδόν τα τελευταία προπύργια αντίστασης ενάντια στην επιτήρηση και αποστείρωση της καθημερινής μας ζωής. Η μετατροπή του πάρκου της Βίλλας σε parking, 24ωρα φυλασσόμενο από security, δεν έχει μόνο περιβαλλοντικές ή αισθητικές συνέπειες, αλλά πλήττει τον πυρήνα της ελευθερίας της μη επιτηρούμενης μετακίνησης μέσα στη γειτονιά μας.

Η καταστολή βέβαια της κατάληψης της Βίλλας Ζωγράφου εντάσσεται σε έναν ευρύτερο σχεδιασμό κράτους και κεφαλαίου, ο οποίος δεν επιτίθεται στις καταλήψεις, τόσο, σε χωροταξικό επίπεδο, αλλά έχει ως βασικό στόχο την καταστολή όσων αυτές πρεσβεύουν. Άλλωστε, ξέρουμε καλά, πως η «ανάπτυξη» είναι απλά μια επίφαση. Η λυσσαλέα επίθεση από το κράτος και τα τσιράκια του ενάντια στις καταλήψεις, η οποία αναζωπυρώθηκε τα τελευταία χρόνια με τις εκκενώσεις της κατάληψης Βίλα Αμαλίας, της κατάληψης Σκαραμαγκά, του

κατηλημμένου αυτοδιαχειριζόμενου χώρου «Κένταυρος» των καταλήψεων μεταναστών στη Θεσσαλονίκη, καθώς και με τις απειλές εκκένωσης προς καταλήψεις όπως η Βανκούβερ Απάρτμαν, είναι ενδεικτική της απειλής που νιώθει αυτό και η έννομη τάξη του, αφού η ύπαρξη μιας κατάληψης από μόνη της αποτελεί μια ρωγμή στον ασφυκτικό κλοιό της νομιμότητας. Εξάλλου, οι καταλήψεις είναι ή θα έπρεπε να είναι προπύργια υλικής αντίστασης ενάντια στην ίδια την ύπαρξη τόσο του κράτους όσο και του δικτύου μικροεξουσιών στο οποίο αυτό βρίσκεται έρεισμα. Είτε ως εξεγερτικά κέντρα αγώνα, είτε ως μήτρες αποδόμησης των εσωτερικευμένων κυρίαρχων εξουσιαστικών λογικών, οι καταλήψεις είναι νησίδες ελευθερίας, είναι μια γεύση ενός εν δυνάμει κόσμου, είναι μια στιγμή που οι σκοποί ταυτίζονται με τα μέσα.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΛΛΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

Αυτοδιαχειριζόμενος Κοινωνικός Χώρος Βίλλα Ζωγράφου